

Dosarul nr. 3ra-429/22
2-21027801-01-3ra-14042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. G. Ciobanu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, Gr. Dașchevici, Gh. Mîra)

Î N C H E I E R E

3 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iurie Bejenrau
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de către Administrația Națională a Penitenciarelor,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Andrei Zghibartă împotriva Administrației Naționale a Penitenciarelor cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 februarie 2021, Andrei Zghibartă a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Administrației Naționale a Penitenciarelor cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că activează în cadrul sistemului administrației penitenciare la diverse funcții începând cu anul 2011 și până în prezent, executând sarcinile și obligațiile ce i-au revenit potrivit funcțiilor deținute.

A menționat că actualmente deține funcția de director adjunct al Penitenciarului nr. 4 - Cricova, revenind la funcția menționată din data de 3 februarie 2020, în temeiul hotărârii instanței de judecată, potrivit căreia s-a anulat sancțiunea disciplinară aplicată în formă de retrogradare în funcție.

A notat că, la 7 iulie 2020, aproximativ la orele 01:30 min, din Penitenciarul nr. 4 - Cricova a evadat condamnatul Dan Balan, escaladând edificiile de pază și gardurile de protecție. Iar, pe fapta dată a fost dispusă de către Administrația Națională a Penitenciarelor inițierea cercetării de serviciu pentru elucidarea tuturor circumstanțelor, care a fost finisată la data de 25 septembrie 2020. Materialele cercetării de serviciu au fost examinate în cadrul Comisiei de disciplină a Administrației Naționale a Penitenciarelor la data de 19 noiembrie 2020. Reprezentanții Administrației Naționale a Penitenciarelor au admis iregularități de

procedură, până la aprobarea actului administrativ, în temeiul căruia a fost sancționat reclamantul.

În accepțiunea reclamantului, se creează dubii faptul că, deși potrivit pct. 6 din Regulamentul de activitate a comisiilor de disciplină pentru personalul din cadrul sistemului administrației penitenciare, aprobat prin ordinul Ministerului Justiției nr. 593 din 28 noiembrie 2018, „în componența comisiei de disciplină din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor se include un membru desemnat de Ministerul Justiției...”, dar în cadrul ședinței Comisiei de disciplină din data de 19 noiembrie 2020, nu a participat nici un reprezentant al Ministerului Justiției, fapt indicat în procesul verbal al ședinței.

În acest context, a invocat dispozițiile pct. 32 din Regulamentul menționat, conform cărora comisia de disciplină este deliberativă în prezența a cel puțin 3 membri.

Suplimentar, a făcut trimitere la prevederile art. 136 alin. (1) din Codul administrativ, care reglementează că calculul cvorumului și al majorității se face prin jumătate plus unu cu aproximare în minus, dacă este cazul. Astfel, se constată că, Comisia de disciplină s-a desfășurat doar cu 4 membri, creând un număr par, ceea ce contravine normelor legale. Urmare a celor indicate, la data de 30 noiembrie 2020 a fost emis ordinul Administrației nr. 1342 ef. cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare lui Andrei Zghibartă, pentru atitudinea neglijentă față de exercitarea atribuțiilor de serviciu la prevenirea evenimentelor negative în cadrul Penitenciarului nr. 4 - Cricova și asigurarea insuficientă a controlului asupra realizării funcțiilor și atribuțiilor de către subalterni, astfel fiind încălcate prevederile pct. 78 al Statutului executării pedepsei de către condamnați, aprobat prin hotărârea de Guvern nr. 583/2006; sarcinile fișei de post pct. 8.3, pct. 11.4, pct. 11.1.5, pct. 13; pct. 6, sbpct. 3), pct. 7, sbpct. 1) și sbpct. 3) din Codul deontologic al funcționarului public cu statut special din cadrul sistemului administrației penitenciare, aprobat prin ordinul Ministerului Justiției nr. 19 din 21 ianuarie 2019; art. 62 alin. (1) lit. b), d), e) și j); art. 87 lit. b) din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare, lui Andrei Zghibartă, inspector principal de justiție, director adjunct al Penitenciarului nr. 4 - Cricova, conform prevederilor lit. a) art. 88 din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare, s-a aplicat sancțiunea disciplinară „muștrare”.

Reclamantul a explicat că în pct. 2 din ordinul menționat mai sus, este indicată expres calea de contestare a actului administrativ, astfel în conformitate cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată și art. 91 alin. (5) din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare, prevede că, ordinul privind aplicarea sancțiunii disciplinare poate fi contestat în instanța de contencios administrativ. Din aceste considerente a înaintat cerere de chemare în judecată fără respectarea procedurii prealabile, însă prin încheierea din 29 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost respinsă ca inadmisibilă din motivul nerespectării procedurii prealabile.

Astfel, reclamantul a precizat că s-a adresat cu cerere prealabilă privind anularea actului administrativ individual către Administrația Națională a Penitenciarelor, dar potrivit răspunsului Administrației nr. 4/3- Z-38 din 26 ianuarie 2021, recepționat la data de 29 ianuarie 2021, a fost informat că cererea se lasă fără examinare, deoarece

calea de atac pentru contestarea sancțiunii disciplinare, este depunerea acțiunii în instanța de contencios administrativ.

Reclamantul a mai specificat că evaluând temeiurile legale din ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare, s-a constatat că el a manifestat atitudine neglijentă față de exercitarea atribuțiilor sale de serviciu la prevenirea evenimentelor negative în cadrul Penitenciarului nr. 4 - Cricova și asigurarea insuficientă a controlului asupra realizării funcțiilor și atribuțiilor de către subalterni, astfel încălcând prevederile pct. 78 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 583/2006, ce prevede că activitățile de asigurare a ordinii interioare, prevenire și curmare a încălcărilor de regim și crimelor din partea deținuților se efectuează de către toate serviciile penitenciarului și trebuie să includă: asigurarea supravegherii permanente a deținuților; prevenirea părăsirii neautorizate de către deținuți a secțiilor, sectoarelor, zonelor locative sau teritoriului penitenciarului în funcție de regimul detenției; asigurarea respectării stricte de către deținuți a ordinii interioare și a regulilor de conduită, precum și îndeplinirea de către aceștia a obligațiilor lor; educarea la deținuți a respectului față de legislație și atitudinii oneste față de muncă; depistarea și izolarea la timp a deținuților care au comis încălcări ale regimului de detenție și ale regulilor de ordine interioară; organizarea lucrului operativ-profilactic privind prevenirea și curmarea manifestărilor criminale în mediul deținuților.

Reclamantul a relatat că, norma citată prevede expres că activitățile de curmare și prevenire a încălcărilor de regim se asigură de toate serviciile penitenciare, nu doar de directorul adjunct al instituției, precum s-a incriminat în actul administrativ individual. Ulterior s-a menționat că, a încălcat sarcinile din fișa postului și anume pct. 8.3, 11.4, 11.1.5 și pct. 13, dar pe tot parcursul motivării actului administrativ, reține că, nu este motivat prin ce acțiuni s-au încălcat și în ce modalitate, nu este indicat.

Mai mult ca atât, a susținut că, pct. 8.3 din fișa postului reglementează „compartimentul colaborare internă”, relații de control pe domeniile de activitate, adică serviciile din subordine potrivit managementului competențelor, nu este clar în ce măsură ar fi încălcat obligațiunile date.

A relevat că, pct. 11.4 reprezintă denumirea compartimentului - „coordonarea managementului situațiilor de criză și prevenirea evenimentelor negative în instituțiile penitenciare”, în care se includ cinci subpuncte, dar nu este specificat care subpunct a fost încălcat. Pct. 11.1.5 „asigură controlul asupra realizării funcțiilor și atribuțiilor de către subalterni”, iar care atribuții de subalterni nu a fost realizată, nu se argumentează. Iar, pct. 13 descrie compartimentul „responsabilități” în care se includ șase subpuncte, și la fel nu este specificat care din responsabilități a fost încălcată de reclamant. De asemenea, au fost invocate încălcarea prevederilor art. 62 alin. (1) lit. b), d), e) și j) din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare, ce reglementează că, funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare trebuie: să respecte și să protejeze viața, sănătatea și demnitatea persoanelor private de libertate, drepturile și libertățile acestora; să execute, cu profesionalism și în termen optim, toate atribuțiile de serviciu stabilite în fișa postului și în actele normative care reglementează activitatea sistemului administrației penitenciare; să fie disciplinat, respectuos și corect față de conducători, colegi și subalterni și să respecte ierarhia conferită de funcția și gradul special deținute; să se conformeze dispozițiilor date de conducătorii cărora le este subordonat direct....

În context, reclamantul a notat că, nici în încheierea anchetei de serviciu, nici în actul administrativ contestat, nu este indicat prin care acțiuni concrete s-a ajuns la concluzia încălcării obligațiilor citate mai sus de către el, ci doar se descrie modalitatea evadării condamnatului. La fel, susținea că, nu este argumentată nici decizia Administrației Naționale a Penitenciarelor privind stabilirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 87 lit. b) din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare: „neglijența și/sau tergiversarea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, a prevederilor legale sau a dispozițiilor primite de la conducătorii ierarhic superiori ori de la autoritățile abilitate de lege, dacă acțiunile respective au fost săvârșite în mod repetat”. Prin urmare, faptul că angajatorul nu a specificat ce concret a încălcat, a tergiversat îndeplinirea atribuțiilor sau nu a executat dispozițiile primite de conducătorii ierarhic superiori, respectiv consideră că neindividualizarea pedepsei a dus la aplicarea unei sancțiuni disciplinare ilegale.

Totodată, a invocat dispozițiile art. 91 alin. (1) din Legea citată mai sus, care prevede că, la individualizarea sancțiunii disciplinare aplicate, se ține cont de cauzele și gravitatea abaterii disciplinare, împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, gradul de vinovăție și consecințele abaterii, comportamentul general în cadrul serviciului al persoanei respective, precum și de existența altor sancțiuni disciplinare. Iar, potrivit pct. 21 din Regulamentul de activitate al comisiilor de disciplină pentru personalul din cadrul sistemului administrației penitenciare, indicat mai sus, activitatea comisiilor se desfășoară în conformitate cu un șir de principii, unul din cele mai importante fiind principiul proporționalității, ce prevede că: „la examinarea abaterii disciplinare se asigură respectarea unui raport echitabil între gravitatea abaterii disciplinare, circumstanțele săvârșirii acesteia și sancțiunea disciplinară propusă a fi aplicată”. Concomitent, pct. 42 din același regulament prevede că, la individualizarea sancțiunii disciplinare aplicabile comisii ține cont de: 1) cauzele care au determinat săvârșirea abaterii disciplinare; 2) împrejurările în care aceasta a fost săvârșită; 3) gradul de vinovăție; 4) gravitatea și consecințele abaterii; 5) conduita funcționarului public cu statut special cercetat; 6) existența unei sancțiuni disciplinare aplicate funcționarului public cu statut special cercetat, termenul de acțiune al căreia nu a fost stins în condițiile legii”.

Reieșind din faptul că a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de mustrare, fiind evaluată prin toate subpunctele descrise mai sus, reclamantul a opinat că nu a fost ținut cont în genere de această prevedere, cu atât mai mult nu au fost elucidate nici cauzele ce au determinat abaterea disciplinară, nici gradul de vinovăție personal al său.

În opinia reclamantului, Administrația Națională a Penitenciarelor, la emiterea actului administrativ individual defavorabil de sancționare, a încălcat prevederile art. 225 alin. (2), art. 16, art. 18, art. 29, art. 36, or, actul contestat conține erori de procedură, precum ar fi lipsa motivării, ori aceasta trebuie să fie reală și bazată pe probe, ceea ce lipsește în speța dată.

La fel, reclamantul a afirmat că de către autoritatea pârâtă a fost ignorat principiul supremației dreptului și pârâta a permis o depășire evidentă a principiului dreptului discreționar la emiterea deciziei nominalizate, ori, administrația penitenciarului nu este complet liberă în utilizarea dreptului discreționar, iar aceasta trebuie să acționeze cu bună-credință, în limitele legale stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Prin urmare, considerând că autoritatea publică nu a acționat în spiritul legii, depășind astfel spiritul legii prin nerespectarea principiului proporționalității la aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de „mustrare”, reclamantul a înaintat prezenta acțiune întru a permite instanței de contencios administrativ de a efectua controlul judecătoresc prin prisma prevederilor Codului administrativ al actului contestat, obiect al prezentului litigiu.

În susținerea celor invocate, reclamantul a mai remarcat că atât Codul administrativ cât și Codul muncii prescriu în mod imperativ că, angajatorul este obligat să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în ordinul de aplicare a sancțiunii. Astfel, în situația în care administrația s-a abținut de a răspunde la toate motivele invocate de către angajat în explicațiile sale și în demersurile cu privire la îmbunătățirea condițiilor de securitate și regim în penitenciar, consideră că cercetarea de serviciu a fost formală, fapt ce contravine articolului 6 § 1 CEDO și nu a fost asigurat dreptul la un proces echitabil.

La aspectul dat, a menționat jurisprudența CtEDO în cauza Lebedinschi contra Republicii Moldova (cererea nr. 41971/11, hotărârea din 16 iunie 2015, §§35 și 47), în care înalta Curte a constatat încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție ca urmare a lipsei unei motivări explicite din partea Curții Supreme de Justiție, în legătură cu argumentul invocat de reclamant.

Reclamantul a indicat că fiind drept superficiale concluziile ce au stat la baza emiterii ordinului, ori autoritatea publică nu a elucidat toate circumstanțele importante speței, nu a dat răspuns la toate argumentele ridicate în fața sa. Or, în cazul în care angajatorul se abține de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat explicațiile, posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a dreptului la un proces echitabil (speța Hiro Balani c. Spaniei, hotărârea din 9 decembrie 1994).

A mai comunicat că, actul administrativ trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește. Pentru emiterea ordinului, administrația a constatat: „în rezultatul investigațiilor efectuate în cadrul anchetei de serviciu s-a stabilit că planurile efectuării perchezițiilor în sectorul locativ nr. 8 al Penitenciarului nr. 4 - Cricova (locul de deținere al condamnatul Balan Dan) pentru perioada ianuarie-iulie 2020, nu au fost respectate integral (confirmare - planurile respective raportate la informațiile din Registrul evidenței perchezițiilor). Faptul dat, în accepțiunea reclamantului, scoate în evidență activitatea nesatisfăcătoare a serviciului siguranță și regim penitenciar al instituției, direcționată spre depistarea și înlăturarea cauzelor și condițiilor ce influențează negativ buna funcționare a penitenciarului, în special prin prisma art. 221/1 alin. (1) din Codul de executare - pentru prevenirea unor evenimente deosebite, a situațiilor de risc, persoanele condamnate sunt supuse percheziției.

Referitor la controlul insuficient al activității subalternilor de către conducerea penitenciarului, reclamantul a indicat că, evadarea condamnatului din locul de deținere, constituie o situație excepțională care lezează imaginea și prestigiul Administrației Naționale a Penitenciarelor și ale instituțiilor subordonate. Iar, în concluzie, totalizând materialele anchetei de serviciu și probele administrate din punct de vedere al

pertinenței, concludentei, utilității și veridicității lor, atestă disfuncții în procesele de lucru ale Penitenciarului nr. 4 - Cricova, în special în activitatea conducerii instituției, secției siguranță și regim penitenciar, precum și secției pază și escortare a Penitenciarului nr. 15-Cricova, astfel, conchidea că nu există concordanță între dispozitivul ordinului și motivarea ordinului.

Cu atât mai mult, a reținut mențiunile din ordin precum că, paza perimetrului Penitenciarului nr. 4-Cricova este asigurată de către Secția pază și escortare a Penitenciarului nr. 15 - Cricova”..(..) însă a depistat că, sancționat a fost doar el care nu constituie întreaga conducere a penitenciarului și nu face parte din conducerea Penitenciarului nr. 15 - Cricova, căreia i se subordonează Secția pază și escortare. În conformitate cu art. 24 alin. (1) din Codul administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți, iar alin. (2) al aceluiași articol, stipulează că participantul care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv și nu își îndeplinește obligațiile procesuale cu bună-credință răspunde potrivit legii pentru prejudiciile materiale și morale cauzate.

În continuare, ce ține de prejudiciul material, reclamantul a specificat că potrivit certificatului eliberat de Serviciul financiar al Penitenciarului nr. 4 - Cricova, în calitate de director adjunct, a beneficiat de un salariu net în sumă de 14 044 de lei în care se include sporul pentru performanță. Respectiv, conducându-se de prevederile pct. 33 din ordinul Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 138 din 30 martie 2020 cu privire la aprobarea unor reglementări interne de punere în aplicare a cadrului normativ de salarizare în sectorul bugetar, a indicat că, „angajaților, care în urma evaluării performanței individuale au obținut calificativul „bine” sau „foarte bine”, li se calculează spor pentru performanță în mărime de 10% din salariul de bază”. Totodată, în conformitate cu art. 16 alin. (4) din Legea nr. 270/2018 privind sistemul unitar de salarizare, „sporul pentru performanță nu se acordă persoanelor care au fost sancționate disciplinar. În cazul suspendării de către instanța de judecată a actului administrativ de sancționare a angajatului, sporul se va acorda în condițiile alin. (5)”.

Astfel, luând în considerare cele supra indicate, reclamantul afirmat că beneficiază de salariu, fără achitarea sporului pentru performanță, în sumă de 13 007 de lei pe o perioadă de 12 luni, în cazul în care instanța nu va anula actul administrativ individual contestat, respectiv cu 1 037 de lei per lună mai puțin.

Reclamantul Andrei Zghibartă a solicitat anularea ordinului Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 1342 ef. din 30 noiembrie 2020 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare în privința sa; obligarea Administrației de a-i achita diferența drepturilor salariale cu titlu de despăgubiri materiale cauzate, în sumă de 1 037 lei per lună până la executarea hotărârii; precum și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea din 6 iulie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani a fost admisă parțial acțiunea depusă de către Andrei Zghibartă. S-a anulat ordinul Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 1342 ef. din 30 noiembrie 2020 „cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare dlui Andrei Zghibartă”; S-a obligat Administrația Națională a Penitenciarelor să îi achite lui Andrei Zghibartă diferența plăților salariale neachitate în legătură cu aplicarea sancțiunii disciplinare menționate. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Cu respectarea dispozițiilor art. 232 din Codul administrativ, la 13 iulie 2021 Administrația Națională a Penitenciarelor a depus cerere de apel, iar la 25 august 2021 motivarea apelului împotriva hotărârii instanței de fond.

Prin decizia din 25 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de Administrația Națională a Penitenciarelor și s-a menținut hotărârea din 6 iulie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a considerat că urmează a fi reținute ca întemeiate concluziile instanței de fond precum că, actul administrativ individual defavorabil – ordinul nr. 1342 ef. din 30 noiembrie 2020 „cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare dlui Andrei Zghibartă”, este emis cu încălcarea procedurii, fapt care duce la anularea acestuia.

Instanța ierarhic inferioară analizând probatoriul cauzei a stabilit că, într-adevăr, autoritatea publică pârâtă a depășit termenul de aplicare a sancțiunii disciplinare cu mai mult de o lună, or, ancheta de serviciu prin care s-a constatat vinovăția lui Andrei Zghibartă a fost finalizată la 25 septembrie 2020, fapt confirmat inclusiv prin scrisoarea-notificare nr. 6/3179 întocmită la data de 28 septembrie 2020 de Șeful adjunct al Direcției Protecție Internă al Administrației Naționale a Penitenciarelor, comisar-șef de justiție, Eduard Guțan și expediată în adresa mai multor persoane vizate în ancheta desfășurată, inclusiv și în adresa lui Andrei Zghibartă.

Instanța de apel a menționat că apelantul nu a invocat nici un argument plauzibil pentru a combate această poziție a instanței de fond, fapt care denotă acceptarea tacită că ordinul de sancționare al reclamantului a fost emis cu încălcarea termenului, fără a fi invocată justificarea unei astfel de omisiuni.

Drept urmare, instanța de apel a reținut concluziile primei instanțe precum că, actul administrativ individual defavorabil contestat a fost emis cu încălcarea procedurii stabilite de legislația în vigoare, respectiv ordinul nr. 1342 ef. din 30 noiembrie 2020 „cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare lui Andrei Zghibartă (muștrare), corect a fost anulat ca fiind emis cu încălcarea procedurii. Or, afirmațiile contrare ale apelantului nu pot fi reținute de instanță, întrucât lipsește vreo normă legală care ar permite angajatorului prelungirea termenului procedurii administrative privind aplicarea sancțiunii disciplinare.

La data de 17 februarie 2022, Administrația Națională a Penitenciarelor a depus recurs nemotivat, iar la 20 aprilie 2022 motivarea recursului împotriva deciziei din 25 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În argumentarea cererii de recurs cu reiterarea motivelor de drept și de fapt anterior invocate, recurentul a indicat că consideră decizia instanței de apel nefondată.

A menționat că instanțele inferioare au concluzionat greșit în partea constatării încălcării termenului de aplicare a sancțiunii în privința reclamantului/intimat. Mai mult, ultimul nu a invocat în acțiune pretențiile cu privire la încălcarea termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare, din care motiv a fost inoportună expunerea pe acest fapt în referință și prezentarea informațiilor în combaterea unor astfel de afirmații, or, referința conține răspunsuri la toate alegațiile din acțiune.

A afirmat că instanța de judecată a constatat„că prin rezoluție se înțelege rezolvarea unui act, a unei cereri (scrisă de obicei pe actul respectiv)”...., poziție pe

care o consideră neîntemeiată, deoarece, actele normative la care face referire instanța de apel – Codul administrativ, Legea nr. 300/2017, nu definesc noțiunea de „rezoluție”.

A opinat ca fiind neîntemeiate constatările instanței de apel cu privire la faptul că ordinul de sancționare a fost emis cu încălcarea procedurii stabilite de legislația în vigoare, or, termenul procedurii administrative reglementat la art. 60 alin. (1), (5) din Codul administrativ, la care se face referire în hotărâre poate fi suspendat. Astfel, legiuitorul a prevăzut în mod expres perioada stabilită pentru care poate fi suspendată o anchetă de serviciu și termenul de aplicare a sancțiunii disciplinare, și posibilitatea întreruperii termenului general în care o procedură administrativă trebuie finalizată în cazul suspendării procedurii administrative, care și a fost respectat în speță.

A susținut că instanța de apel nu a dat apreciere completă și obiectivă probelor, astfel a aplicat incorect normele de drept material, iar concluziile formulate în decizie sunt contrare circumstanțelor cauzei.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 25 ianuarie 2022, dispozitivul deciziei fiind notificat recurentului, la data de 27 ianuarie 2022, prin intermediul poștei electronice (f.d.206).

Totodată, decizia motivată din 25 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentului, prin intermediul poștei electronice, la data de 25 martie 2022, fapt confirmat de către ultimul (f.d.210 verso -211).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că Administrația Națională a Penitenciarelor, s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de către Administrația Națională a Penitenciarelor, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Administrația Națională a Penitenciarelor.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de către Administrația Națională a Penitenciarelor, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Iurie Bejenaru

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu